

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w przedmiocie złożonego przez Republikę Włoską wniosku o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) *Unione nazionale industria conciaria (UNIC)* pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.

⁽¹⁾ Dz.U. C 212 z 7.7.2014.

Skarga wniesiona w dniu 24 grudnia 2014 r. – Deutsche Telekom/Komisja**(Sprawa T-827/14)**

(2015/C 096/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Telekom AG (Bonn, Niemcy) (przedstawiciele: K. Apel i D. Schroeder, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2014) 7465 final z dnia 15 października 2014 r. w sprawie AT.39523 – Slovak Telekom, sprostowanej decyzją Komisji C(2014) 10119 final z dnia 16 grudnia 2014r., w całości lub w części dotyczącej skarżącej;
- posiłkowo – uchylenie lub obniżenie grzywien nałożonych na skarżącą;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 5 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: oczywisty błąd w ocenie stanu faktycznego oraz błędy prawne i naruszenie prawa skarżącej do wysłuchania przy ustalaniu zachowania stanowiącego naruszenie.
 - Skarżąca podnosi, że Komisja nie ustaliła prawidłowo jednej odmowy dostawy, gdyż nie zbadała niezbędności rozpatrywanych usług na rynku hurtowym.
 - Skarżąca podnosi ponadto, że Komisja naruszyła jej prawo do wysłuchania w odniesieniu do stanu faktycznego i metod, za pomocą których ustaliła nożyce cenowe dla zainteresowanego przedsiębiorstwa.
 - Poza tym Komisja zastosowała błędną metodę przy ustalaniu nożyc cenowych oraz błędnie obliczyła długotrwałe średnie koszty krańcowe.
2. Zarzut drugi: oczywiste błędy w ocenie stanu faktycznego oraz naruszenie prawa przy ustalaniu czasu trwania naruszenia.
 - Skarżąca podnosi w tym miejscu, że Komisja nie powinna była przyjmować za początek naruszenia opublikowania oferty standardowej, a w każdym razie nie powinna była uwzględnić roku 2005 w okresie naruszenia.

3. Zarzut trzeci: oczywiste błędy w ocenie stanu faktycznego oraz naruszenie prawa przy przypisaniu naruszenia skarżącej, gdyż Komisja nie wykazała faktycznego wywierania wpływu przez skarżącą na zainteresowane przedsiębiorstwo
- Skarżąca twierdzi, że Komisja nie mogła jej przypisać stanowiącego naruszenie konkurencji zachowania zainteresowanego przedsiębiorstwa, gdyż skarżąca i to przedsiębiorstwo nie tworzyły razem jednostki gospodarczej.
 - W szczególności Komisja nie wykazała, że skarżąca faktycznie wywierała decydujący wpływ na zainteresowane przedsiębiorstwo. Do tego skarżąca nie miała wiedzy o rzekomo stanowiącym naruszenie zachowaniu zainteresowanego przedsiębiorstwa.
 - Ponadto skarżąca utrzymuje, że usiłując wykazać faktyczne wywieranie decydującego wpływu, Komisja naruszyła przy interpretacji okoliczności faktycznych w szczególności zasadę domniemania niewinności.
 - W końcu Komisja nie wykazała, że rzekome wywieranie decydującego wpływu było istotne.
4. Zarzut czwarty: naruszenie prawa poprzez nałożenie odrębnej grzywny na skarżącą.
- Zdaniem Komisji zainteresowane przedsiębiorstwo i skarżąca byli częścią jednego i tego samego przedsiębiorstwa i to przez cały okres naruszenia, jak też w chwili ustalenia wysokości grzywny, ale również już w chwili popełnienia przez skarżącą naruszenia, które zostało przyjęte za podstawę powrotu do naruszenia i ukarane przez Komisję w roku 2003. Komisja nie mogła zatem nakładać na skarżącą własnej, odrębnej grzywny, gdyż zasada indywidualizacji kar i sankcji dotyczy tylko przedsiębiorstwa jako takiego a nie należących do niego osób prawnych.
5. Zarzut piąty: oczywiste błędy w ocenie stanu faktycznego oraz naruszenie prawa przy ustalaniu wysokości grzywny.
- W tym miejscu skarżąca podnosi, że Komisja nie mogła posługiwać się przy obliczaniu kwoty podstawowej obrotu danymi produktami odnotowanego przez zainteresowane przedsiębiorstwo w roku 2010, lecz powinna była uwzględnić średni obrót roczny w latach 2005–2010.
 - Poza tym Komisja nie powinna była w żadnym razie włączyć roku 2005 przy uwzględnianiu czasu trwania naruszenia.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2014 r. – Farahat/Rada

(Sprawa T-830/14)

(2015/C 096/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mohamed Farahat (Kair, Egipt) (przedstawiciele: P. Saini, QC, B. Kennelly, barrister, i N. Sheikh, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady 2014/730/WPZiB z dnia 20 października 2014 r. ⁽¹⁾ w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1105/2014 z dnia 20 października 2014 r. ⁽²⁾ dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii w zakresie, w jakim stosują się one do strony skarżącej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.